

**AANVULLING OP VERZOEKSCHRIFT
WARBES ZAAK (PRO FORMA VERZOEK)
INGEDIEND 15 MAART 2017**

Tussen de volgende partijen:

Elisabeth Maria BRUNKEN, voor welke minderjarige optreedt haar voogdes Coraline Geraldine Demetria CICILIA, wonende te Kaya Cocorobí # 5, *verzoekster* (hierna ook: '**Brunken**') ten dezen domicilie kiezende ten kantore van de advocaat mr. Michiel Bijkerk, kantoorhoudende te Seru Grandi #80, Bonaire, tevens te Kaya Korona 5^E, die verklaart ten dezen voor en namens verzoekster op te treden en die met name ook verklaart door haar gemachtigd te zijn om namens haar dit beroepschrift te ondertekenen.

Tegen:

Wederpartij ten dezen is de Staat der Nederlanden, in het bijzonder de Minister c.q. Staatssecretaris van Veiligheid & Justitie (hierna: 'de Minister' c.q. 'de Staatssecretaris' c.q. 'de Staat' c.q. 'de IND'), in Bonaire gevestigd ten kantore van RCN te Kaya Internashonal z/n, Bonaire.

Verzoekster vult haar verzoekschrift aan als volgt:

Correctie verzoekschrift

1. In punt 3 van het verzoekschrift wordt vermeld dat 'bezwaar' wordt aangetekend tegen de beschikking *a quo*. Dat moet natuurlijk zijn 'beroep'.

SPECIFIEKE BEROEPSGRONDEN (zie *Pro Forma beroep onder 'Gronden van het beroep'*)

2. De specifieke beroepsgronden in het verzoekschrift uitgelegd sub hoofdletters A, B en C behoeven geen nadere toelichting dan de opmerking dat de algemene gronden hieronder nader uitgewerkt, ook hun invloed uitoefenen op de specifieke, in die zin dat ook de specifieke beroepsgronden moeten worden begrepen in het licht van het Mensenrecht, zoals verankerd in het IVRK, het EVRM en het IVBPR.

Wij hopen en verwachten dat de specifieke beroepsgronden zullen volstaan om de vordering te kunnen toewijzen. Toch zou het onzorgvuldig zijn de algemene gronden niet toe te voegen, omdat alle procedures potentieel kunnen eindigen bij het Europese Hof voor de Rechten van de Mens of de VN Commissie voor de Rechten van de Mens, ingeval de specifieke gronden onverhoopt en onverwachts mochten falen.

3. Slechts enkele opmerkingen nog over de specifieke gronden en de beschikking *a quo*.

Aan die gronden dient nog te worden toegevoegd dat Brunken *ten onrechte* wordt behandeld als een *vreemdeling*, terwijl zij de Nederlandse nationaliteit heeft en haar pleegmoeder (voogdes) ook. De minimum inkomensvereisten van de WTU BES, op grond waarvan de aanvraag is afgewezen, gelden alleen voor vreemdelingen. Brunken is echter geen vreemdeling. Voor de toelating van de voogdes zelf geldt geen minimum inkomensvereiste, omdat zij zgn. 'eilandskind' is. Voor de toelating van Nederlandse minderjarige kinderen van 'eilandskinderen' wel? Wat een absurde situatie.

In de beschikking *a quo* wordt de grond voor het minimum inkomensvereiste *in casu* gevonden in art. 3 lid 5 sub b WTU BES. Dat artikel ziet echter op de categorie van ‘van rechtswege toegelaten’ personen, NIET de van hen afhankelijke minderjarige kinderen die automatisch meedelen in het toelatingsrecht van hun ouders (art. 3 lid 6 WTU BES). Er is *in casu* dan ook geen sprake van ‘gezinshereniging’, zoals in de beschikking *a quo* ten onrechte wordt gesteld, doch van meedelen in het toelatingsrecht van de ouder (*in casu* de voogdes).

Het doet voorts pijn aan de ogen waar in de beschikking *a quo* wordt opgemerkt (7de alinea, blz. 2 beschikking *a quo* 2) dat niet kan worden ingezien dat het algemeen belang *in casu* niet zwaarder hoeft te wegen dan het belang van bezwaarde. Welk algemeen belang erbij gediend is om een minderjarige de toelating te weigeren om bij haar wettige pleegouder te kunnen wonen staat echter niet in de beschikking. En waarom weegt het belang van het kind (geborgenheid) niet zwaarder? Aangenomen mag worden dat bij het laten staan van deze zinsnede in het sjabloon dat door de IND gebruikt wordt om dit soort beschikkingen op te stellen, niet goed is nagedacht.

Nog meer pijn aan de ogen doet de opmerking in dezelfde alinea dat het in het belang van het kind is dat het door de voogdes kan worden onderhouden, wat in deze zaak – aldus de IND – , niet het geval is (namelijk omdat de voogdes minder dan \$ 1,680.- per maand verdient). Hoe is het mogelijk dat de IND zich meer druk maakt over het inkomen van de ouders van kinderen van *vreemdelingen* (waarbij Brunken *in casu* bovendien *ten onrechte* als vreemdeling wordt beschouwd!), dan over het inkomen van ouders van Bonaireaanse kinderen waarvoor het minimumloon van +/- \$ 815.- p.m. wordt geacht voldoende te zijn om hun kinderen te kunnen onderhouden? Wat is dit voor rare hypocrisie? Hebben de kinderen van Bonaireaanse ouders er niet evenveel recht op dat hun ouders minimaal \$ 1,680.- per maand verdienen om hen te kunnen onderhouden? Hoe is het mogelijk dat de Minister zelf niet inziet dat dit soort discriminatie niet rechtvaardigbaar is?

Als Brunken en haar voogdes zullen moeten terugkeren naar Curaçao, zal de voogdes dan daar minimaal \$1,680.- (Naf 3.000,-) per maand kunnen verdienen? Dat is zeer onwaarschijnlijk, gezien haar opleiding en ervaring. Dit deert de Minister echter kennelijk niet. Als Brunken *alleen* naar Curaçao zou terugkeren (want zij krijgt in Bonaire immers geen toelating), is zij als kind dan zelf in staat om \$ 1,680.- p.m. te verdienen? Dit deert de Minister kennelijk ook niet, want de beschikking *a quo* bevat geen bepaling om dit in het belang van het kind te voorkomen, waar de Minister zegt voor op te komen.

Is het misschien de stille hoop van de Minister dat dit Curaçaose kind en haar voogdes terugkeren naar Curaçao? Zo ja, waarom? Zo nee, waarom dan geen humaner besluit?

Hopelijk zijn deze opmerkingen en vragen voldoende om te doen inzien dat *in casu* een verkeerde beslissing is genomen, althans een *ondoordachte*.

ALGEMENE BEROEPSGRONDEN (zie *Pro Forma beroep*, ‘Gronden van het beroep’ sub D)

Discriminatieverbod

4. De WTU BES (hetzelfde geldt overigen ook voor de LTU’s van Aruba en St. Maarten) heeft Brunken een recht *ontnomen* dat zij vroeger wel had, namelijk om zich vrijelijk op alle Antilliaanse eilanden te mogen vestigen. Dit omdat zij op Curaçao geboren is.

Brunken heeft de Nederlandse nationaliteit. Zij heeft recht op gelijke behandeling in BES op grond van art. 1 Grondwet. Er wordt echter sinds 10-10-10 tegen haar gediscrimineerd op grond van geboorte, namelijk het *niet* geboren zijn in BES. Geboorte is een zgn. 'harde' discriminatiegrond. Zulke discriminatie is verboden op grond van niet alleen art. 1 Grondwet, maar ook art. 1 Twaalfde Protocol EVRM, art. 2 IVRK en art. 26 IVBPR. En het is duister welk belang erbij gediend is om onderscheid te maken tussen groepen van Nederlanders in een geval als het onderhavige, waar bovendien nog geldt dat Brunken's voogdes *wel* recht heeft om op Bonaire te wonen, maar haar minderjarige pleegkind niet.

De druk die dus door de beschikking *a quo* op Brunken en haar pleegmoeder (voogdes) wordt uitgeoefend is dat de voogdes ofwel Bonaire weer moet verlaten samen met haar pleegkind, ofwel moet accepteren dat haar pleegkind Bonaire *alleen* verlaat. Het is onbegrijpelijk hoe de IND dit zo heeft kunnen besluiten. Aangenomen mag toch worden dat de IND art. 3 IVRK kent en dus weet dat de beschikking daarmee in strijd is:

'Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging'.

Waarom wordt dan toch een dergelijke kindonvriendelijke beschikking gegeven?

5. Kennelijk past de Staat de wet dus toe, ZONDER zich af te vragen of die wel strookt met fundamentele mensenrechten, die immers via de artt. 93 en 94 Grondwet uitstijgen BOVEN de wet. In de beschikking *a quo* besteedt de Staat geen enkele letter aan die mensenrechten, zoals bijv. art. 3 IVRK, art. 12 IVBPR of art. 26 IVBPR.

De federale argumentatie

6. Verwezen wordt naar een artikel van dr. L.F.M. Besselink (prod. VI). Brunken stelt dat art. 1a, aanhef en sub a WTU BES via de artt. 93 en 94 Grondwet buiten toepassing moet blijven, omdat dit wetsartikel verdragsrechtelijk ontoelaatbaar tegen haar discrimineert en dit artikel voorts haar verdragsrechtelijk recht op vrije vestiging in eigen land schendt.

In dit verband verwijst Brunken voor wat betreft discriminatie naar de artt. 2 lid 1 en 26 IVBPR, art. 2 IVRK, alsook naar art. 14 EVRM in samenhang met het vrij vestigingsrecht vastgelegd in art. 2, eerste en tweede lid, alsmede in art. 3, tweede lid van het VIERDE Protocol bij het EVRM. En voorts ook direct naar het discriminatieverbod van art. 1 TWAALFDE Protocol EVRM.

Voorts wordt verwezen naar het vrij vestigingsrecht van art. 12 IVBPR.

Subsidiair stelt Brunken dat de afwijzing van haar aanvraag een schending is van haar persoonlijk recht op vrijheid als bedoeld in art. 5 EVRM c.q. art. 9 IVBPR, in verband met art. 3 EVRM c.q. art. 7 IVBPR. Het is immers onmenselijk, of in ieder geval *vernedere*nd, dat men als Nederlands burger in eigen land als *vreemdeling* wordt behandeld en zijn vrij vestigingsrecht en vrijheid van beweging wordt ontnomen.

Voorts wordt op alle in het artikel van Besselink (prod. VI) genoemde verdrags- c.q. wetsartikelen een beroep gedaan.

Het betoog van Besselink in het kort

7. Besselink constateert dat het Statuut het constitutionele basisdocument is van het *federatieve* Koninkrijksverband. Een soort federale grondwet dus. En hij beantwoordt de vraag of er een 'federaal grondrechtenbestand' is in het Koninkrijk, *positief*. Volgens hem is er dus een lijst van 'Koninkrijksgrondrechten'.

Voorts stelt hij vast dat het verdragsrechtelijk discriminatieverbod (art. 26 IVBPR) en het vrij vestigingsrecht (art. 12 IVBPR) - zoals valt af te leiden uit het arrest *Deira vs. het land Aruba* -, volgens de Hoge Raad ieder verbindende bepalingen zijn en dat deze bepalingen 'Koninkrijksgrondrechten' zijn die in het gehele Koninkrijk gelden.

Voorts redeneert Besselink dat omdat het Koninkrijk als een federatie kan worden gekarakteriseerd, art. 12 IVBPR voor alle landen van het Koninkrijk geldt, dus ook voor Nederland waarvan BES ingevolge art. 1 lid 2 Statuut integraal deel uitmaken. En art. 12 IVBPR geldt ingevolge art. 50 IVBPR *zonder enige beperking of uitzondering*. En ingevolge art. 26 IVBPR geldt het ook *zonder enig onderscheid*.

Voorts legt Besselink uit dat en waarom de door Nederland gemaakte voorbehouden bij art. 12 IVBPR, waarbij het Koninkrijk wordt opgedeeld in stukjes en waarvan de bedoeling is om zijn voorgaande conclusies omtrent art. 12 IVBPR te ontcrachten, niet geldig zijn. Naar zijn correcte uitleg hierover wordt verder verwezen.

Zijn *slotconclusie* is dan ook dat het vrij vestigingsrecht van art. 12 IVBPR *zonder enig onderscheid en zonder enige beperking of uitzondering* dient te worden toegepast binnen het gehele Koninkrijk en door alle landen van het Koninkrijk dient te worden geëerbiedigd ten aanzien van al diegenen die zich legaal op het gebied van het Koninkrijk bevinden.

Indien het Gerecht mocht twijfelen over Besselink's vatstelling dat het Statuut een federaal stelsel behelst, wordt verwezen naar het door ondergetekende geschreven artikel dat in het NJB no. 19 van 10 mei 2002 verschenen is, d.w.z. een opinie met het artikel zelf op de website van het NJB. Dit omdat het te lang was om op te nemen in het NJB zelf. In dat artikel, getiteld: 'Het Koninkrijk der Nederlanden is een Federatie', wordt uitgelegd dat en waarom het Koninkrijk inderdaad een federatie is en dat Besselink dat dus goed ziet. Men vindt het artikel ook op het internet:

<http://www.arcocarib.com/knowledge-center/document/tar-artikel-het-koninkrijk-der-nederlanden-is-een-federatie/>

Een Nederlander bevindt zich nergens in het Koninkrijk ongewenst of illegaal

8. De vraag is dus nu of er toch een omstandigheid kan zijn waaronder een Nederlander zich *illegaal* in enig deel van het Koninkrijk kan bevinden? In beginsel kan dit niet, want een Nederlander heeft, zoals door Besselink is aangetoond, in elk land van het Koninkrijk het vrij vestigingsrecht ingevolge art. 12 IVBPR.

Het feit dat Brunken geen verblijfsvergunning heeft (althans niet van rechtswege toegelaten is) maakt haar verblijf dan ook in ieder geval *niet* illegaal, omdat art. 12 IVBPR alle Nederlanders het vrij vestigingsrecht in alle delen van het Koninkrijk waarborgt en art. 26 IVBPR discriminatie tussen verschillende groepen Nederlanders verbiedt. Zij kan dus niet worden uitgezet, nog afgezien van het feit dat zulks in strijd zou zijn met het IVRK.

Art. 1a, aanhef en sub a WTU BES dient daarom via de artt. 93 en 94 Grondwet buiten toepassing te blijven. Dit is ook praktisch, omdat uitzetting o.g.v. het IVRK toch niet mogelijk is.

Koninkrijksgrondrechten

9. In zijn artikel legt Besselink uit dat het vrij vestigingsrecht en het uitzettingsverbod van de eigen nationale burgers ***Koninkrijksgrondrechten*** zijn, die overal in het Koninkrijk moeten worden gerespecteerd. De reserveringen c.q. verklaringen die het Koninkrijk bij voornoemde verdragsartikelen heeft gemaakt, waarin zelfs BES thans als apart 'land' wordt aangeduid, zijn niet geldig en wel om de volgende redenen.

Ten eerste, zijn de 'landen' in het Koninkrijk helemaal geen landen. Het zijn nooit landen geweest. Het zijn federale deelstaten van het Koninkrijk. Men zie mr. A.B. van Rijn in zijn handboek 'Staatsrecht van de Nederlandse Antillen', blz. 60 – 62. Zie bijgaande prod. VII. Dit is belangrijk in verband met art 50 IVBPR. Daarin staat dat de bepalingen van het IVBPR zich uitstrekken tot alle delen van federale staten, *zonder enige beperking of uitzondering*. Bij deze bepaling heeft het Koninkrijk geen reservering gemaakt.

Art. 12 IVBPR geldt dus in het hele Koninkrijk zonder beperking of uitzondering.

Ten tweede, verbiedt art. 5 IVBPR de uitholling van de verdragsgrondrechten. De voorbehouden c.q. verklaringen bij art. 12 IVBPR (het opdelen van het Koninkrijk in 5 gebiedjes) hollen art. 12 IVBPR uit, zoals blijkt in deze zaak.

Ten derde, zijn de voorbehouden c.q. verklaringen bij art. 12 IVBPR niet geldig, omdat zij niet verenigbaar zijn met het voorwerp en doel van het IVBPR zelf (zie art. 19 van het Weens Verdragenverdrag). Immers, het doel van het IVBPR is om een ***minimumstandaard*** voor mensenrechten te waarborgen. De bedoelde voorbehouden c.q. verklaringen veroorzaken echter niet alleen ontoelaatbare discriminatie tussen verschillende categorieën Nederlanders, zij maken bovendien de waarborg die art. 12 IVBPR biedt voor grote groepen Nederlanders volstrekt krachteloos, zoals deze casus aantoont waarbij een Nederlands kind (!) als vreemdeling behandeld wordt en haar vrij vestigingsrecht wordt geschonden.

Besselink merkt op blz. 6 van zijn artikel op dat het niet verenigbaar is met art. 12 IVBPR dat men het '*territory of a state*' voor de werking van deze bepaling opknipt in meerdere gebiedsdelen. Een dergelijke herdefinitie van het begrip 'territorium van een staat' is in strijd met het voorwerp, doel en essentie van de bepaling (art. 12 IVBPR dus). Ook art. 50 IVBPR staat in de weg aan een dergelijk opknippen van het gebied langs grenzen van landen die tezamen een federatief verband vormen, aldus Besselink.

Besselink concludeert dan ook dat art. 12 IVBPR zonder enig onderscheid dient te worden toegepast binnen het gehele Koninkrijk.

10. En als het Gerecht mocht menen dat de conclusie van Besselink te ver gaat en dat de discriminatie tussen BES-Nederlanders en Europese Nederlanders gerechtvaardigd is vanwege het grote verschil in inwonersaantal en dat BES-Nederlanders dus moeten worden beschermd tegen een ‘invasie’ van Europese Nederlanders, dan zij gezegd dat die rechtvaardiging *in casu* geen steek houdt, omdat de discriminatie zich thans voordoet tussen BES-Nederlanders en Curaçaose Nederlanders. En tijdens meer dan 350 jaar vrij vestigingsrecht tussen de ex-Antilliaanse eilanden is nooit sprake is geweest van onderlinge ‘invasies’ die de eilanden niet aan konden.

Om deze laatste reden wordt de vordering aangepast en wel aldus dat het Gerecht *meer subsidiair* de mogelijkheid wordt geboden om zich over het onderliggende principe in deze zaak (de federale argumentatie) uit te laten voor een van groot naar klein wordende reeks van Koninkrijksdelen waarin het vrij vestigingsrecht ex art. 12 IVBPR al of niet voor alle Nederlanders dan wel bepaalde groepen van Nederlanders van toepassing zou moeten zijn.

WESHALVE het Gerecht wordt verzocht de vordering als volgt te willen lezen:

primair:

met vernietiging van de beschikking *a quo* dit beroep gegrond te verklaren en te bepalen dat aan verzoekster een ‘verklaring niet van toepassing’ subsidiair een ‘verklaring van rechtswege toegelaten’ wordt afgegeven en wel aldus dat cfm. art. 50 lid 4 WarBES deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beschikking;

subsidiair:

met vernietiging van de beschikking *a quo*, dit beroep gegrond te verklaren en de Staatssecretaris op te dragen opnieuw te beschikken binnen 7 dagen na datum van de uitspraak en wel met inachtneming van cfm art. 50 lid 4 WarBES in de uitspraak op te nemen aanwijzingen,

meer subsidiair:

met vernietiging van de beschikking *a quo*, dit beroep gegrond te verklaren en de Staatssecretaris op te dragen opnieuw te beschikken binnen 7 dagen na datum van de uitspraak en wel met inachtneming van cfm. art. 50 lid 4 WarBES in de uitspraak op te nemen aanwijzingen, ertoe strekkende dat het verdragsrecht van vrije vestiging ex art. 12 IVBPR c.q. artt. 2 jo 3 van het VIERDE Protocol bij het EVRM in het hele Koninkrijk toekomt aan alle Nederlanders, dan wel dat dit verdragsrecht op de voormalige 6 c.q. 5 Antilliaanse eilanden toekomt aan alle Nederlanders die op deze 6 c.q. 5 eilanden geboren zijn, althans daarmee nauwe banden onderhouden,

alles kosten rechtens.

Bonaire, 10 april 2017

Namens verzoekster,
mr. M. Bijkerk